Despre G. Liiceanu şi plagierea de tip „inadequate paraphrase” la Patapievici*

Motto: *„Patapievici a plagiat fără ruşine toate seminariile făcute de părintele Scrima...Fieştecare cu talentul lui” (Claude Karnoouh, 17 iulie 2012, http://www.criticatac.ro/17875/ochii-de-sticl-ai-beatricei-patapievici-notat-inspiratorii-doar-la-bibliografia-general/#comment-37349).*

Un anume domn danalexandru23@yahoo.com care semnează „Vicuslusorum” şi care pare să fi beneficiat de oarecare burse pentru studierea filosofiei prin Occident observase încă din 2009 lipsa ideilor personale din cartea *Ochii Beatricei* având la bază o conferinţă (bine remunerată) ţinută de H.-R. Patapievici la Microsoft. După opinia sa din 17 iulie 2012, postată drept comentariu la un articol din ContraAtac scris de I. Aranyosi, Patapievici ar avea „statut de vulgarizator” şi nu de „mare om de cultură şi imens filozof” (Vicuslusorum, *http://www.criticatac.ro/17875/ochii-de-sticl-ai-beatricei-patapievici-notat-inspiratorii-doar-la-bibliografia-general/#comment-37349*).

Într-alt comentariu la acelaşi articol scris de I. Aranyosi (ce reia spinoasa problemă a „originalităţii” lui Patapievici) punând faţă în faţă fragmente din cartea *Ochii Beatricei* cu izvoarele din care Patapievici şi-a preluat ideile, un alt cititor sesizează cum în articolul lui Aranyosi din 14 iulie 2012 „ni se spune că Horia-Roman Patapievici e un impostor, publicând sub numele lui o carte în care nu pune nimic de la sine, ideile originale fiind doar preluate de la alţii” (Pa sipusi, 16 iulie 2012). Drept care, în mod pedagogic, Claude Karnoouh concluzionează: „decât bla-bla redigerat de Patapievici mai bine mergem direct la original” , *http://www.criticatac.ro/17875/ochii-de-sticl-ai-beatricei-patapievici-notat-inspiratorii-doar-la-bibliografia-general/#comment-37349*).

Din articol eu am reţinut cu precădere observaţia lui I. Aranyosi despre „absenţa oricărei activităţi publicistice recunoscut academice la nivel internaţional a câtorva intelectuali *superstar* din România numiţi *filosofi* fără a avea o operă filosofică de calitate minim acceptabilă” (I.A). Pentru că era exact ce observasem la rândul meu atunci când am scris în revista „Acolada” nr.3/2011 despre inexistenţa mult trâmbiţatei şcolii „de la Păltiniş” care n-a dat în domeniul filozofiei româneşti nimic dincolo de opera lui C. Noica, pe seama căreia mulţi au vrut să apară mai valoroşi decât îi înfăţişau scrierile lor (v. Isabela Vasiliu-Scraba, *Un eseist preocupat de îngeri şi vampiri: A. Pleşu*, în *Acolada* nr. 3/2011, p.16). În cazul lui Gabriel Liiceanu, această dorinţă de a apărea mai valoros s-a manifestat şi prin introducerea în lucrarea sa de doctorat publicată în comunism a 32 de pagini scrise de Noica (v. Constantin Barbu, ***Cel mai mare furt intelectual al lui Liiceanu***), pagini care alcătuiau întregul capitol despre hermeneutica „întoarcerii, revenirii” la care Liiceanu a renunţat în post-comunism tocmai din cauza repetatelor acuzaţii de plagiat care i-au fost aduse nu numai de foştii săi colegi de la Institutul de filozofie.

Fiind făcute publice înregistrările lui Constantin Noica de către Securitate, mai precis ce a rămas din dosare după ce o parte din ele au fost arse, probabil la insistenţa unor informatori aflaţi în relaţii bune cu Virgil Măgureanu (conducătorul instituţiei după 1990) s-a putut afla şi părerea lui Noica despre publicarea gândirii sale sub numele unuia dintre vizitatorii săi de la Păltiniş: „i-au publicat-o lui Liiceanu... nu au obiectat”. Asta spunea Noica în 1972, când ar fi făcut tot ce-i stătea în putinţă numai să iasă „ucenic” din vizitatorul său preferat (v. convorbirea dintre C-tin Noica şi Simina Noica din 29 ian. 1972). Abia trei ani mai târziu a ajuns să-şi dea seama că din G. Liiceanu a ieşit, într-adevăr „ucenic”, dar nu de-al său, ci de-al dogmaticului stalinist Henry Wald: „Liiceanu e discipol al lui Henry Wald, nu al său” îi spusese Noica în 1975 unui cunoscut (în vol. *Noica şi Securitatea*, MRL, 2009, p.154). Aşadar comunistului Gabriel Liiceanu nu i se puneau atâtea beţe în roate cum i se puneau celui întemniţat fără vină şase ani de îndată ce-şi dădea scrierile la publicat. În plus, se cam vede limpede că cenzura comunistă încuraja impostura: Simina Noica îi spunea filozofului de la Păltiniş pe 29 ian. 1972 că oricât ar crede el că nu se vede, „dacă unul [dintre satrapii de la cenzură] ţi-a citit cât de puţin vreo lucrare de-a ta, şi-a dat seama imediat că şi acela [capitolul ***Schiţă pentru o Hermeneutică a „nostos”-ului*** din volumul: G. Liiceanu, *Tragicul*], este [o lucrare] a ta... Adică se vede mâna ta” (http://www.ziaristionline.ro/2012/06/28/gabriel-liiceanu-a-plagiat-in-teza-sa-de-doctorat-32-de-pagini-din-constantin-noica-securitatea-a-interceptat-marturia-filosofului-plagiiceanu-dovedit/).

Or, dacă în tinereţea sa (marcată de etica comunistă) i-a fost încurajată impostura de a se trece autor al unor scrieri filozofice care nu erau ale lui, devenit editor după 1990, Gabriel Liiceanu se pare că promovează la rândul său impostura lui H.-R. Patapievici. Cel puţin asta este impresia pe care o lasă părerile comentatorilor postate pe 16-17 iulie pe CriticAtac, platformă care se autodefineşte în cel mai autentic limbaj de lemn, ca militând „pentru posibilitatea exprimării libere şi în condiţii de egalitate a tuturor vocilor şi opiniilor. De aceea comentariile care aduc injurii, discriminează, calomniază şi care în general deturnează şi obstrucţionează dialogul vor fi moderate iar contul de utilizator va fi permanent blocat”. În ce mă priveşte, am contul blocat, deşi îmi argumentez în mod raţional afirmaţiile, nu aduc injurii, nu discriminez şi nu calomniez, după cum oricine a putut constata la citirea articolului meu despre *Noica printre oamenii mici şi mari* („Acolada”, nr.2/2012) pe care am intenţionat să-l postez (fără succes) pe 4 aprilie 2012 după ora 21. Vicuslusorum** observase şi el ceva în neregulă cu respectiva platformă de s-a gândit să scrie după evidenţierea plagiatului de tip „inadequate paraphrase” că „poate şi criticulatac este organizat în acelaşi mod acaparator şi mistificant ca grupul Humanitas-ICR-GDS-„Noua Republică”.

Cartea *Ochii Beatricei*, „neoriginală, intens promovată” (Grigore Pavel, 17 iulie 2012) de cei „interesaţi de numărul de cititori şi de cumpărători” („Lucid”) a fost exportată de „grupul Humanitas-ICR-GDS” (Vicuslusorum, 17 iulie 2012) ca una din marile realizări ale originalităţii culturale româneşti contemporane. În 2005 a fost chiar şi premiată de Uniunea Scriitorilor din România. Se pare că juriul de la USR s-a păcălit crezând (asemenea unui profesor italian care într-o frază bine meşteşugită ridicase în slăvi „originalitatea” lui Patapievici, frază trecută la volumaşul *Ochii Beatricei* plasat într-o suită de titluri despre Dante apărute în perioada 2000-2010) că ideile lui Egginton nemenţionat în textul publicitar al micului volum i-ar aparţine lui Patapievici, citat de Humanitas cu ghilimele de rigoare http://www.libhumanitas.ro/horia-roman-patapievici-ochii-beatricei-humanitas-2010-ebook.html

Isabela VASILIU-SCRABA

Note:

*Plagierea de tip „inadequate paraphrase” se constată în situaţia în care nu este clară contribuţia autorului faţă de ideile preluate de la un alt autor citat prin parafrazare. Precizarea o găsim la I. Aranyosi care pare a fi de acord cu „Vicuslusorum” şi cu „Mortar” în ce priveşte ideea principală împrumutată de Patapievici de la Egginton şi trecută în „prezentarea făcută de Humanitas care pune în ghilimele textul ca şi cum i-ar aprţine lui Patapievici” (v. Mortar; acesta mai precizează în comentariul său că paginile incriminate sînt 44, 45, 46, 48 unde nu apare trimiterea la sursa ideilor preluate de H.R. Patapievici şi parafrazate).

**Pe blogul său, Vicuslusorum exersează scrisul „frumos”, consemnând cu înflorituri de frază că logica din scrierile lui H.-R. Patapievici ar fi „simplistă, empiric-contabilă a common sensului britanic”. El mai notează schematismul „matematic şi pedant cu folosirea unor termeni livreşti făcuţi să gâdile o glandă a snobului cultivat sau să îl irite pe ignarul ordinar” (vicuslusorum.wordpress.com).

http://isabelavs.blogspot.com

Chad Awalt: Ceres

stiluri de artă şi prezintă doar câteva stiluri de artă ca fiind valabile, lucru de care mi-e teamă că se întâmplă în ţara noastră (SUA – n.red.) de astăzi – rezultatul este reducerea artei la ideologie.

Acest lucru creează un conformism plictisitor, care, indiferent de cât de mult este justificat sau salutat de către lumea artistică, lasă publicului un sentiment profund sceptic cu privire la valoarea artei contemporane. Aşa cum spune criticul de artă newyorkez Suzi Gablik, mulţi oameni au tendinţa de a vedea arta contemporană „ca o pierdere a măiestriei, o cădere din har, o fraudă sau o farsă ... “ (*Has Modernism Failed? – A eşuat modernismul?)* Pentru ca arta sa fie vibrantă şi vie într-o cultură, trebuie să fie luată în serios – sau, cel puţin, privită cu plăcere – de către o mare parte a publicului, nu doar de o mică elită de critici, artişti şi experţi, care ne apar multora dintre noi a lăuda hainele noi ale Împăratului.

Claudia MOSCOVICI

http://postromanticism.com

* Volumul *Romanticism and Postromanticism* urmează să apară şi la Editura Curtea Veche din Bucureşti, în traducerea lui D.R. Popa şi va fi lansat în Romania.